

VIATA CRESTINA

Nr. 38 (404)

Anul X (2019)

24 Noiembrie

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 30-a după Rusalii

Arhimandrit Ilie CLEOPA |

Un tânăr a venit înaintea Mântuitorului Iisus Hristos să-l ceară un sfat: cum ar putea să intre în viața cea veșnică.

„Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile cele date de Dumnezeu lui Moise. Iar dacă vrei să fii desăvârșit mergi, vindeți averile tale și le da săracilor și vino de urmează Mie. Iar el auzind acestea, s-a dus întristat că avea avere multă.” (Luca 18, 25)

Vedeți cât de mare piedică în calea mântuirii, și mai ales a desăvârșirii, este averea pentru acela care o iubește și își lipește inima de ea?

„Căci cu anevoie va intra bogatul în Împărăția cerului. Mai lesne este să treacă funia corăbiei prin urechile acului, decât bogatul să intre în Împărăția lui Dumnezeu.”

Dar oare toți bogații vor merge în iad? Nu. Cu adevărat nu. La Dumnezeu este cu putință să mântuiască și pe cei bogați, care vor avea bunăvoință a-și chivemisi averea lor spre binele tuturor după plăcerea lui Dumnezeu fără a-și lipi inima de bogățiile veacului de acum. Auzi ce zice de Avraam: „Iar Avraam era bogat foarte cu dobitoace și cu argint și cu aur (Facere 13, 2).

Dar cine a plăcut în fața lui Dumnezeu mai mult ca Avraam? Căci nimic nu l-a împiedicat să dea ascultare de Dumnezeu, fiind gata chiar să aducă jertfă lui Dumnezeu pe singurul său fiu, Isaac.

Să auzim încă și de **bogățiile lui Iov**: „Și erau vitele lui Iov, șapte mii de cămile, perechi de boi cinci sute și cinci sute de asine și slugi multe foarte” (Iov 1, 3). Dar să auzim și ce zice Dumnezeu despre Iov către diavol: „Socotit-ai în cugetul tău despre robul meu? Că nu este asemenea lui din cei de pe pământ, fără cusur, drept și temător de Dumnezeu, care să se ferească de ce este rău.” Și când a pierdut toate averile sale, zice: „Gol am ieșit din pântecul maicii mele, gol mă voi întoarce. Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat” (Iov 1, 21).

Departate de Dumnezeu există numai tulburare, dușmănie, moarte. Aproape de Dumnezeu există Raiul plăsmuit pentru noi și ușa de intrare în el este pocăința.

GHERONDA SIMON ARVANITIS

Viața duhovnicească

Să ne rugăm mai mult și să nu neglijăm puterea postului

Arhimandrit Ioanichie BĂLAN

Pentru înnoirea vieții duhovnicești, Părintele Ioli Gheorghiu spunea:

– **Viața duhovnicească nu se poate reinnoi decât prin multă rugăciune**, prin duhovnici buni, prin părăsirea grijilor pământești și prin mare nevoiță pentru cele duhovnicești, cerând harul și mila lui Dumnezeu. Însă acolo unde stăpânesc patimi ca: mândria, dezbinarea, grija vieții pământești, traiul bun și odihna, nimic nu se poate înnoi, până nu se taie rădăcinile păcatelor. Apoi, nu se poate reinnoi viața duhovnicească fără cuvânt de învățătură, care să iasă din inimă și să meargă la inimă. Dar să avem nădejde, părinților.

Zis-a iarăși:

– **Oamenii în ziua de azi nu se mai pot ruga cu răbdare și stăruință**, pentru că zice o cântare bisericască: „grija vieții m-a scos afară din Rai”. Ne-am amăgit cu grijile cele trecătoare și cu lăcomia de a aduna mult, de a mânca mult, de a trăi după trup și nu mai avem răbdare la rugăciune, pentru că ni s-au stins duhul și căldura inimii și suntem foarte risipiți și împrăștiați cu mintea la cele pământești.

Apoi nu ne mai rugăm cu stăruință și cu lacrimi, pentru că uităm de ceasul morții și al Judecății, uităm de cele ce am făgăduit la călugărie și la botez. Uităm încă de cei bolna-

vi, care zac în grele suferințe. Cât n-ar dori aceia să fie în locul nostru și să se roage cu lacrimi ziua și noaptea, numai să fie sănătoși! Să ne rugăm mai mult, fie și din silă, pentru că Duhul Sfânt ne încălzește inima.

Apoi a mai adăugat:

– **Dacă cugetăm mereu la moarte și la judecată**, dacă cercetăm pe cei bolnavi, dacă citim mai mult pe Sfinții Părinți și Sfânta Scriptură, **atunci începem să ne rugăm mai mult**, ne îndulcim de darul rugăciunii, ne cercetează darul lacrimilor și sporesc în noi credința și râvna rugăciunii. Apoi să nu neglijăm puterea postului, că, fără post, nu ne putem ruga, și să nu lipsim de la slujbele bisericii, mai ales de la Sfânta Liturghie, afară de boală sau ascultare.

Eu am fost foarte legat de slujbele bisericii. Acestea m-au ținut aproape de Dumnezeu cel mai mult. Când eram la ascultări sau pe drum, ziceam mereu rugăciunea *Doamne, Iisuse...*, iar la chilie cel mai mult am citit Psaltirea și Ceaslovul. Fiecare să citească acele cărți care îl hrănesc și îl folosesc mai mult. Fiecare să se roage cum îl îndeamnă cugetul și duhovnicul, dar slujbele din biserică să nu le lase niciodată. Să ne gândim la cuvântul psalmistului, care zice: „Cu duhul arzând, Domnului slujind!”. Iar când nu ne putem ruga mai mult, să facem metanii, să citim ceva de folos, să cercetăm pe bolnavi, să odihnim pe frați, să facem milostenie și vom avea aceeași plată. (Sursa: *Patericul românesc*)

Țigancă Zamfira, chip al pocăinței noastre

Să învățăm din pilde

Preot Viorel COJOCARU | Sursa: Revista „Familia Ortodoxă”, nr. 39, aprilie 2012

De șase ani sunt preot voluntar la Penitenciarului nr. 16 Pruncu din Chișinău. Activitatea noastră de aici este un pic diferită față de cea din România, deoarece avem și parohie – asta înseamnă că, pe lângă activitățile de parohie, mai desfășurăm și activități misionare, cum ar fi cea de la penitenciar.

Din această cauză, eu nu pot să fiu permanent acolo, nici nu pot săvârși Sfânta Liturghie duminică și în sărbători, dar ajung săptămânal – de obicei, miercuri și vineri. Mă ajută voluntari veniți chiar din rândul condamnaților, care îi ajută să se pregătească pe cei care vor să participe la slujbe, le dau cu o seară înainte să citească ori dintr-un Ceaslov, ori din ce avem noi la îndemână atunci în mica bibliotecă a bisericii.

Dar mai întâi trebuie spus că **întâmplarea pe care vreau să o povestesc s-a petrecut în toamna anului 2008.**

Instituția noastră este unicul penitenciar spital unde sunt internați atât bărbați, cât și femei. Și, într-o celulă de femei din secția Chirurgie, a fost și o țigancă – Zamfira. Când unul din voluntari a venit cu o seară înainte să întrebe cine va veni la slujbă, Zamfira i-a spus: „N-am nevoie de carte, dar vreau să vin mâine la biserică”. Era o țigancă în jur de 36 de ani – o țigancă frumoasă, care era și ușuratică, din câte am înțeles. De la 16 ani era condamnată pentruucidere: își omorâse copilul, și mai făcuse și multe altele. Așadar, a doua zi, Zamfira a venit la biserică.

În acea zi am citit Canonul de Pocăință, Paraclisul Maicii Domnului și Rugăciunile de mărturisire. Dânsa însă își bătea joc de rugăciune în spatele paraclisului: răspundea la „Amin” și făcea tot felul de gesturi neplăcute. Bineînțeles că m-a deranjat și pe mine, și pe ceilalți condamnați care se aflau atunci la slujbă – în jur de 30-35 de persoane, bărbați și femei. Totuși, nimeni nu îndrăznea s-o pună la punct, pentru că avea o anumită

autoritate în lumea interlopă. Chiar dacă avea numai 36 de ani, la penitenciar sunt foarte bine clasificate gradele acestea de ierarhie unul față de celălalt și sunt foarte bine respectate. Ea se dădea în spectacol, îi amuza pe toți – și, pentru unii, asta era plăcut. I-am dat pace, i-am zis o dată: „Cum te numești?” Mi-a răspuns: „Zamfira”. „Zamfira”, îi zic, „hai de te liniștește”. Ea îmi zice: „Foarte bine!” – dar se purta în continuare la fel ca până atunci.

După ce s-a încheiat slujba, i-am spovedit pe toți. Unei femei, colegă de celulă cu Zamfira, i-am spus: „Nu te pot împărtăși acum, dar peste două săptămâni să vii pregătită, să faci următorul canon și după aceea te împărtășești”. Numai Zamfira rămăsese nespovedită. Atunci am întrebat-o: „Tu te spovedești?” „Nu, nu mă spovedesc – că dacă mă spovedesc, Părinte, ți se topește părul din nas!” Vorbea în jargonul lor banditesc. Și-atunci o întreb: „Și de ce-ai venit la biserică, dacă nu te spovedești, nu te rogi, nu ascuți slujba? La ce-ai venit – să te plimbi?” „Nu, am venit să văd cât de frumos ești!” Răspundea destul de brutal. Și-mi zic: „Fie voia Domnului!”

„Vreau să mă spovedesc cu voce tare și cu fața către toți”

Peste două săptămâni, îl rog pe unul din voluntari să meargă la femeia căreia îi dădusem canonul, care era colegă de celulă cu Zamfira, să-i aducă aminte că se va împărtăși și să se pregătească. Merge de cu seară și-i spune: „Părintele vă roagă să vă citiți rugăciunile înainte de Sfânta Împărtășanie”. Și i-a dat un Ceaslov. Imediat, sare și Zamfira: „Merg și eu la biserică!” Acesta îi spune: „Tu ai fost o dată și ai deranjat, nu te mai putem lua a doua oară”. „Hai, te rog, vreau să merg! Și dă-mi și o carte să citesc!” Așa că i-a dat Psaltirea. A citit din Psaltire – nu știu ce-a citit, cât a citit, că a doua zi, când a venit la sfânta biserică, una dintre colegele ei de celulă mi-a zis:

„Părinte, fii atent că Zamfira și-a ieșit din minți!” Zic: „Cum așa?” Zice: „Toată noaptea a plâns.”

A citit și-a plâns. Nu știu ce-a citit, dar a plâns foarte mult”. Zic: „Să vedem...” După ce i-am spovedit pe toți, mă îndrept către Zamfira. Stătea îngenucheată într-un colț – se vedea că era plânsă; nici un cuvânt nu scosese, absolut nimic. Și o întreb: „Zamfira, te spovedești?” „Da, mă spovedesc, Părinte – dar nu mă spovedesc așa, ca toată lumea, eu în alt fel vreau să mă spovedesc”. Îi zic: „Spune-mi cum vrei”. „Uite, eu vreau să mă spovedesc cu voce tare și cu fața către toți”. Și, cum eram eu (spovedeam lângă altar, în fața icoanei Mântuitorului), s-a întors cu spatele către altar și cu fața spre toți condamnații, și-a început să se spovedească public.

Dumnezeu pe fiecare îl așteaptă să se întoarcă

S-a spovedit vreo 45 de minute. La fiecare păcat plângea și făcea câte o închinăciune, și zicea: „Rog să fiu iertată...” La multele și grelele păcate îmi era și milă de ea, și totodată îmi doream foarte mult s-o ajut. Și, la urmă, îmi zic: „Ce să fac, s-o împărtășesc?” După canoanele Sfântului Ierarh Vasile cel Mare, trebuia să o opresc vreo 300 de ani de la împărtășanie, la ce păcate avea! Doar atât am aflat, că a fost botezată de mic copil de bunica ei, dar niciodată nu s-a împărtășit, ceea ce însemna că pentru prima oară trebuia să fie împărtășită – mai mult de atât, dimineața trăsese două fumuri de țigară.

De mâncat nu mâncase nimic. Atunci m-am gândit ce-ar face Hristos, văzând așa o spovedanie... Și așa m-am hotărât să o împărtășesc, să-i dau Sfintele Taine, rugându-mă: „Doamne, dacă o împărtășesc cu nevrednicie, dă-mi mie păcatul, să-l duc eu”. Și am împărtășit-o. După ce am împărtășit-o, dânsa radia de bucurie. Era foarte bucurioasă, cânta „Aliluia”, era într-o stare rar întâlnită chiar și printre creștinii ce trăiesc în libertate.

Seara, mă sună unul din ofițerii de serviciu: „Părinte, uite că a murit Zamfira!” „Cum, a murit Zamfira?” „A murit”. La ora 9 ajung la penitenciar și o întreb pe doamna care se împărtășise cu ea, în ziua aceea, ce s-a întâmplat. Zice: „Părinte, era foarte bucurioasă că s-a împărtășit. Tot timpul îl lăuda pe Dumnezeu, se ruga la Dumnezeu, îmi vorbea despre Dumnezeu, despre pocăință și despre credință, despre dragoste, își plângea păcatele sale – și ajunge așa, pe la vreo 8 seara, și zice: «Eu mă simt rău, nu mă simt bine, am ceva, o boală». Și a mers la baie, s-a spălat bine, s-a îmbrăcat în hainele cele mai curate și zice: «Eu am să mor acum – dați-mi o lumânare, ceva». I-au adus din biserică o lumânare, iar ea s-a întors cu fața spre perete, și așa a murit!”. A doua zi a fost un consiliu în închisoare, pentru că medicii nu-și puteau explica faptul. Ea trebuia să fie operată de hernie, o boală care nu urgentază moartea. Și uitați-vă că medicii nu au găsit nici o explicație! Eu mi-am zis că Dumnezeu pe fiecare îl așteaptă să se întoarcă și, când vede că e mai aproape de El, atunci îl ia, ca să-l ia curat și să-l pună lângă El. Sunt sigur că Dumnezeu a mântuit-o.